

LIBRIS

We know
books

Agatha Christie este cunoscută în întreaga lume drept „Regina crimei“. A scris 80 de romane polițiste și volume de povestiri, 19 piese de teatru (dintre care *Cursa de șoareci* este cea mai longevivă din istorie) și șase romane publicate sub pseudonimul Mary Westmacott.

Celebrul Hercule Poirot – cel mai cunoscut detectiv de la Sherlock Holmes – apare încă din primul roman al Agathe Christie, *Misterioasa afacere de la Styles*. Poirot și Miss Marple, bine-cunoscutul personaj imaginat de scriitoare, au devenit faimoși la nivel mondial și au făcut subiectul multor filme realizate pentru marele și micul ecran.

Agatha Christie a mai scris volume de nonficțiune, o autobiografie, dar și povestiri amuzante despre numeroasele expediții în care a participat alături de soțul ei, arheologul Max Mallowan.

A murit în 1976.

AGATHA CHRISTIE

CRIME ÎN MIEZ DE IERNĂ

Traducere din limba engleză

MONICA GRECU, MIRELLA ACSENTE,

CRISTINA MIHAELA TRIPON, LIDIA GRĂDINARU,

LINGUA CONNEXION, IORDANA FERENȚ, ȘTEFAN FERENȚ

LITERA

București

Midwinter Murder Copyright © 2020 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT, MARPLE and
TOMMY AND TUPPENCE, the Agatha Christie Signature
and the AC Monogram Logo are registered trade marks
of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

Agatha Christie Roundels Copyright © 2013 Agatha Christie Limited.
Used with permission.
www.agathachristie.com

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Crime în miez de iarnă
Agatha Christie

Copyright © 2025 Agatha Christie Limited
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Corector: Păunița Ana
Coperta: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHRISTIE, AGATHA
Crime în miez de iarnă / Agatha Christie;
trad. din lb. engleză de: Monica Grecu, Mirella Acsente,
Cristina Mihaela Tripon, Lidia Grădinaru, Lingua
Conexion, Iordana Ferent, Ștefan Ferent. -
București: Litera, 2025

ISBN 978-630-355-550-8

I. Grecu, Monica (trad.)

II. Acsente, Mirella (trad.)

III. Tripon, Cristina Mihaela (trad.)

IV. Grădinaru, Lidia (trad.)

V. Conexion, Lingua (trad.)

VI. Ferent, Iordana (trad.)

VII. Ferent, Ștefan (trad.)

821.111

Introducere

CRĂCIUNUL LA ABNEY HALL

Crăciunul obișnuiam să-l petrecem în Cheshire, în vizită la familia Watts. Jimmy își lua de obicei concediul anual pe atunci, iar el și Madge plecau la St. Moritz pentru trei săptămâni. Era un patinator foarte bun, așa că era genul de vacanță care îi plăcea cel mai mult. Eu și mama ne duceam la Cheadle, și cum casa lor nou construită, numită Manor Lodge, nu era încă gata, petreceam Crăciunul la Abney Hall, cu bătrânii Watts și cei patru copii ai lor și cu Jack. Pentru copii, era o casă minunată în care să petreci Crăciunul. Nu doar că era enormă, în stil gotic victorian, cu multe camere, coridoare, trepte neașteptate, scări de serviciu, scări elegante, alcovuri, nișe – tot ce și-ar putea dori un copil – dar avea și trei pianе la care puteai să cânti, precum și o orgă. Tot ce îi lipsea era lumina zilei; era remarcabil de întunecată,

cu excepția salonului mare cu pereții de satin verde și ferestrele mari.

Eu și Nan Watts eram prietene bune de-acum. Nu eram doar prietene, ci împărtășeam și aceleași gusturi în privința băuturii – amândurora ne plăcea smântâna dulce, smântâna obișnuită, simplă, pură. Deși consumasem o cantitate enormă de smântână de Devonshire de când locuiam acolo, smântâna crudă era mai degrabă un răsfăț. Când Nan stătea cu mine la Torquay, obișnuiam să mergem la o lăptărie din oraș, unde beam un pahar cu un amestec de jumătate lapte și jumătate smântână. Când stăteam cu ea la Abney, coboram la ferma casei și beam smântână cu cana. Am continuat cu acest obicei de a bea smântână toată viața, și încă îmi amintesc cum cumpăram cutiile din Sunningdale și veneam la terenul de golf și stăteam afară în fața clubului așteptând ca soții noștri să-și termine rundele de golf, fiecare bând din cana ei cu smântână.

Abney era un paradis al gurmanzilor. Doamna Watts avea ceea ce se numea cămara ei lângă vestibul. Nu era o cămară ca a bunicii, un fel de seif bine încuiat din care se scoteau lucruri. La această cămară aveam acces liber și de jur împrejurul pereților erau rafturi acoperite cu tot felul de delicatese. Pe o parte erau doar bomboane

de ciocolată, cutii peste cutii, toate diferite, bomboane de ciocolată cu cremă în cutii etichetate... Mai erau biscuiți, turtă dulce, fructe confiate, gemuri și așa mai departe.

Crăciunul era festivalul suprem, ceva ce nu trebuia uitat niciodată. Șosetele de Crăciun în pat. Micul-dejun, când fiecare avea un scaun separat plin cu cadouri. Apoi o fugă la biserică și înapoi pentru a continua deschiderea cadourilor. La ora două, masa de Crăciun, cu jaluzelele trase și ornamente strălucitoare și lumini. Întâi, supă de stridii (care nu-mi plăcea), calcan, apoi curcan fiert, curcan copt și o bucată mare de mușchi de vită la cuptor. Urma budinca cu stafide, plăcinte cu fructe tocate și o altă prăjitură cu cremă, plină cu monede de șase pence, purceluși, inele, nasturi de burlac și tot restul. După aceea, din nou, nenumărate tipuri de desert. Într-o poveste pe care am scris-o odată, *Aventura de Crăciun*, am descris exact un astfel de ospăț. Este unul dintre acele evenimente despre care sunt sigură că nu se vor mai întâlni în această generație; într-adevăr, mă îndoiesc că în zilele noastre digestia cuiva ar rezista la un astfel de festin. Totuși, digestiile noastre rezistau destul de bine atunci.

De obicei, trebuia să mă iau la întrecere la mâncare cu Humphrey Watts, fiul familiei Watts,

care era apropiat ca vârstă de James. Presupun că avea 21 sau 22 de ani când eu aveam 12 sau 13. Era un tânăr foarte chipeș, precum și un actor bun și un artist și povestitor minunat. Oricât de repede mă îndrăgosteam de oameni, nu cred că m-am îndrăgostit de el, deși este uimitor pentru mine că nu s-a întâmplat. Presupun că eram încă în etapa în care poveștile mele de dragoste trebuiau să fie romantice imposibile – legate de personaje publice, cum ar fi episcopul Londrei și regele Alfonso al Spaniei, și desigur de diferiți actori. Știu că m-am îndrăgostit profund de Henry Ainley când l-am văzut în *The Bondman*, și trebuie să fi fost aproape gata să devin o membră a K.O.W. (Keen on Wallers), grupuri de fete care erau toate până la una îndrăgostite de Lewis Waller în *Monsieur Beaucaire*.

Eu și Humphrey mâncam cum se cuvine la cina de Crăciun. El mă învingea la supa de stridii, dar altfel eram cap la cap. Amândoi mâncam întâi curcan fript, apoi curcan fiert și în sfârșit patru sau cinci felii mari de mușchi de vită. Este posibil ca cei mai în vârstă dintre noi să se fi limitat la un singur fel de curcan, dar pe cât îmi amintesc, bătrânul domn Watts cu siguranță mânca și vită, și curcan. Apoi mâncam budincă cu stafide și plăcinte cu fructe tocate și prăjitură cu cremă – eu destul

de puțină, pentru că nu-mi plăcea gustul de vin. După aceea urmau pocnitorile, strugurii, portocalele, prunele Elvas, prunele Carlsbad și fructele confiate. În sfârșit, în timpul după-amiezii, diverse tipuri de ciocolată erau aduse din cămară, pe gustul fiecăruia. Grețuri a doua zi? Crize de bilă? Nici pomeneală, niciodată. Singurele crize de bilă de care îmi amintesc au fost cele care mă apucau după ce mâncam mere crude în septembrie. Mâncam mere crude practic în fiecare zi, dar uneori trebuie să fi exagerat.

Îmi amintesc în schimb când aveam vreo șase sau șapte ani și am mâncat ciuperci. M-am trezit cu o durere de stomac pe la ora unsprezece seara și am venit alergând în salon, unde mama și tata aveau musafiri, și am anunțat dramatic: „Am să mor! Sunt otrăvită cu ciuperci!“ Mama m-a liniștit rapid și mi-a dat o doză de vin ipecacuanha – mereu ținut în dulapul de medicamente în acele zile – și m-a asigurat că nu eram pe cale să mor de data aceasta.

În orice caz, nu îmi amintesc niciodată să fi fost bolnavă de Crăciun. Nan Watts era exact ca mine; avea un stomac de fier. De fapt, într-adevăr, când îmi amintesc de acele zile, toată lumea părea să aibă un stomac destul de bun. Presupun că oamenii aveau ulcere gastrice și duodenale și trebuiau

să fie atenți, dar nu îmi amintesc pe nimeni trăind cu o dietă de pește și lapte. O epocă vulgară și lacomă? Da, dar una de mare entuziasm și plăcere. Considerând cantitățile de mâncare pe care le ingurgitam în tinerețe (pentru că eram mereu flămândă) nu îmi pot imagina cum am reușit să rămân atât de suplă - o adevărată slăbătură.

După inerția plăcută a după-amiezii de Crăciun - plăcută, adică, pentru cei mari: cei mici citeau cărți, se uitau la cadourile lor, mâncau mai multă ciocolată și așa mai departe - urma o cină grozavă, cu un tort mare de Crăciun glazurat, precum și tot restul, și în sfârșit un supeu cu curcan rece și plăcinte calde cu fructe uscate. Pe la ora nouă se aprindea Pomul de Crăciun, cu și mai multe cadouri atârând în el. O zi splendidă și una de ținut minte până anul următor, când Crăciunul venea din nou.

CUTIA CU BOMBOANE DE CIOCOLATĂ

Era o noapte agitată. Afară, vântul urla răutăcios, iar ploaia bătea în ferestre în rafale puternice.

Eu și Poirot ședeam în fața căminului, cu picioarele întinse către focul vesel. Între noi era o măsuță. Pe ea, lângă mine, se afla niște grog fierbinte, pregătit cu mare grijă; în dreptul lui Poirot era o ceașcă cu ciocolată fierbinte, groasă și aromată, din care n-aș fi băut nici pentru o sută de lire! Poirot sorbi din chestia aceea maronie groasă din ceașca de porțelan roz și oftă mulțumit.

- *Quelle belle vie!* murmură.

- Da, e o lume veche și bună, m-am arătat de acord. Iată-mă aici cu o slujbă, și încă una bună! Și iată-te și pe dumneata, faimosul...

- O, *mon ami!* protestă Poirot.

- Dar așa ești. Și pe bună dreptate! Când mă gândesc la lungul dumatăle șir de succese, sunt impresionat. Nu cred că ai știut vreodată ce înseamnă eșecul!

- Cine ar putea spune asta ar fi, într-un fel caraghios, un tip original!

- Nu, serios, ai avut vreodată vreun eșec?

- De nenumărate ori, *mon ami*. Ce-ai vrea? *La bonne chance* nu poate fi întotdeauna de partea ta. Am fost chemat prea târziu. De multe ori a ajuns acolo un altul, care urmărea același scop. De două ori m-am îmbolnăvit chiar când eram pe punctul de a repurta succesul. În viață ai parte și de bucurii, și de necazuri, *mon ami*.

- Nu vorbeam de asemenea situații, am spus. Te întrebam dacă ai ratat vreodată vreun caz din propria dumitale greșală.

- Ah, înțeleg! Întrebi dacă m-am făcut complet de răs? O dată, *mon ami*...

Un zâmbet palid, contemplativ îi apărură încet pe chip.

- Da, m-am făcut o dată de răs complet. Se așeză brusc în fotoliu: Ascultă, *mon ami*, dumneata ai ținut... știu bine... o evidență a micilor mele succese. Vei mai adăuga o poveste la colecție, istoria unui eșec!

Se aplecă în față și mai puse un buștean pe foc. Apoi, după ce își șterse cu grijă mâinile pe o cârpă micuță care atârna într-un cui lângă șemineu, se lăsă pe spate și își începu povestea.

Întâmplările pe care ți le voi relata, spuse Hercule Poirot, au avut loc în Belgia cu mulți ani în urmă. Era în perioada teribilului conflict din Franța dintre Biserică și stat. Domnul Paul Dérourlard era un deputat francez de seamă. Nu era un secret pentru nimeni că îl aștepta portofoliul de ministru. Se număra printre cei mai îndârjiți membri ai taberei anticatolice și toată lumea era sigură că la venirea lui la putere avea să se confrunte cu o ostilitate violentă. Era un om ciudat din multe puncte de vedere. Deși nu bea și nici nu fuma, nu era la fel de scrupulos în privința altor aspecte. Înțelegeți dumneata, Hastings, era vorba de femei... *toujours des femmes!*

Se însurase cu câțiva ani mai înainte cu o tânără din Bruxelles, care îi adusese o zestre substanțială. Fără îndoială, banii îi erau folositori în carieră, căci familia lui nu era bogată, deși, pe de altă parte, avea tot dreptul să-și spună *monsieur le baron*, dacă dorea. Nu au avut copii, iar soția lui a murit după doi ani, în urma unei căzături pe scară. Printre proprietățile pe care i le-a lăsat moștenire se număra și o casă pe Avenue Louise, în Bruxelles.

În această casă a avut loc moartea lui neașteptată, care a coincis cu demisia ministrului al cărui portofoliu urma să-l primească. Toate ziarele au publicat lungi articole dedicate carierei